

FILM

Doporučujeme

KNIHA

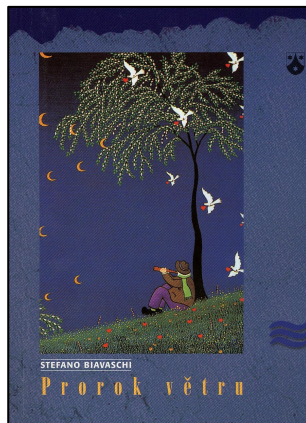

Velké ticho,
Režie: P.Gröning,
Německo 2005,
161 min

Celých 16 let čekal německý dokumentarista Philip Gröning na souhlas představitelů kartuziánského řádu s natáčením v klášterní komunitě v Grande Chartreuse,

nejstarším klášteře tohoto řádu založeném na konci 11. století. Dalších několik let, včetně režisérova půlročního života v klášteře, zabraly přípravy, natáčení a postprodukce. Výsledkem je skutečně velký film. Nejen délkou a způsobem vzniku, ale i hloubkou ponoru do tématu. Gröningův snímek Velké ticho (Die grosse Stille) ohromil v roce 2005 benátský festival, kde byl uveden mimo soutěž. Po filmových cenách na několika festivalech (Toronto, Rotterdam, Sundance) přišlo i ocenění za nejlepší evropský dokument. A také na dokument neuvěřitelných 35 filmových kopií uváděných v Itálii, pro mimořádný zájem a vyprodané sály brzy zvýšených na 100 kopií.

Gröningovi se mnohaleté čekání na možnost natáčet v Grande Chartreuse vyplatilo. Natočil neuvěřitelně intimní snímek v němž se přitom do blízkosti aktérů nijak nevtírá, respektuje cestu kterou si zvolili - samotu, kontemplaci a rozjímání, zdrženlivost v řeči při zaměstnání, snaží se o zachování a nenarušení jejich privátního prostoru. Přitom ale nepodává jen dokumentární svědectví o životě v klášteře uprostřed Alp, ale daří se mu pronikat do podstaty duchovní harmonie aktérů - života v souladu s řádem, naplněného prací, modlitbou a pokorou. Snímá zdánlivě nezajímavé, běžné, všední a neustále se opakující věci - modlitby v samotě cely, práci kuchaře a rozvážení jídla, společné modlitby v chrámu, klášterní holičství, zahradníka pečujícího o klášterní zahradu, pastevce, zvoníka, krejčího při šití řeholního oděvu, úklid, opravu vlastní obuvi, obřad přijímání nového člena atd. Gröning přitom nevnímá život v klášteře izolovaně, odtrženě od okolní přírody. Předně práce některých mnichů je spojena s prací venku a navíc alpská příroda a měnící se roční období dotváří atmosféru života v klášteře, kde se čas nezastavil, jen plyne volněji, klidněji a svým vlastním tempem. Svět za zdmi kláštera ale pro jeho obyvatele není cizinou. Režisérova kamera je dokázala zachytit (vždy v decentním odstupu) i při procházkách přírodou nebo při zimním sáňkování. Naopak podivně působí skupinka turistů, která se na klášter dívá z jednoho blízkého návrší a rozpráví si o něm.

Stefano Biavaschi je autorem knihy Prorok větru. Tento příběh se dotýká nejhlubšího smyslu života a vrhá světlo na skutečnosti, které každý den ve svém nitru prožíváme. Jeho básnicko prorocký jazyk pozvedá člověka ke

kontemplativnímu pohledu na věci, protože veškeré světlo myslí prochází srdcem. Co je to Větr, Samota, Láska, Život, Bolest, Smrt, Zapomnění, Poznání, Pravda, Svoboda, Dokonalost? Kdo je to Bůh? Dvanáctkrát nalezne prorok ve svém srdci „vnitřní souzvuk s hudbou Větru, kterému naslouchá za tichých Svítání. Prorok, který žije v Tvém srdci.“ A nyní krátký úryvek z této knihy: „*Ne náhodou znáte právě Radost ze všeho nejméně. Protože kdybyste ji znali, dokázali byste trpět a přinášet oběti. A pak byste se v dokonalé radosti přenesli nad trním svých tužeb. Zdá se totiž, že stále pevněji svíráte svůj majetek a čím dál mň k sobě tisknete Radost. Pokaždé, když pohlédnete na svůj majetek, řeknete: „Je to málo.“ Ale když vám jej Život náhodou odebere, hned křičíte: „Bylo to moje všechno, byli jsme šťastní a nevěděli jsme o tom.“ Proto by bylo lepší, kdybyste si každé ráno řekli: „Jsem šťastný a ani o tom nevím. A s týmiž slovy byste měli také uléhat.“*

Druhou knihou, kterou dnes Farní knihovna doporučuje, je dílo Antona Hlinky s názvem Když rozkveté rumiště, což je životopisná črta Nancy Hamiltonové.

Jim Hamilton zanechal milovanou ženu Markétu. Vyznačovala se neobyčejnou schopností trpět. Čekaly ji těžké roky. Starosti o každodenní chléb, putování z nemocnice do nemocnice a ze sanatoria do sanatoria po dlouhých patnáct let.

Porodní bolesti, deprese, opuštěnost, úzkost ihned ustoupily jakmile Markéta zaslechla pronikavý výkřik svého dítěte. Tak ráda by pozvedla hlavu a objala nemluvnátko, neměla však k tomu sílu. Ale proč jí je neukáží? Chlapec? Zeptala se s vypětím všech sil. Nedostala odpověď. Kdosi se k ní sklonil a řekl cosi nesrozumitelného. Byla to holčička. Dozvěděla se to později. Pocity radosti proběhly všemi jejími údy. Je tedy matkou. Z lůžka, kam ji po porodu uložili, mohla pozorovat hvězdy na tmavomodré obloze. Její holčička se jmenovala Nancy.

**Farní knihovna je otevřena ve středu
od 9.00-11.00 a 15.00 -17.00 hod.**